

Při zahraničním pobytu v Itálii, z něhož jsem se vrátil čerstvě dnes, se mi podařilo vyplnit čas dovolené tak trochu „veteránsky“ tj. vysmejčit několik garáží, projít několik dokumentací a probádat jednu zemědělskou usedlost omotanou pavučinou a ověnčenou velkým visacím zámkem.

Klasické zvědavosti, co tzv. „má „ , na samém začátku předcházela otázka „co se tak pokusit v této motocyklové velmoci navázat kontakt na specialisty zaměřené jinde než na italském poli„. Tedy v případě našeho zájmu jasně, že v **Neckarsulmu**.

Po nečekaných peripetiích se to 21.8.2009 nakonec podařilo. Navštívil jsem se svým teamem **pana Claudia Rostellata** bydlícího ve vsce Russi (mezi Ravennou a Bolognou) v centrální Itálii, který zde v okruhu 10 km² kolem „okupuje“ několik garáží a prostor pro své miláčky.

No a protože Italové nikdy svým temperamentem nezklamou, dovolím si vylíčit, jak to všechno probíhalo a především, co všechno tomu předcházelo.

Pana Rostellata jsem zaregistroval „jenom“ na základě vizitky mi vtisknuté pravděpodobně někým z jeho „familie“ v Německu na burze asi před 1,5 rokem. Takže jsem nevěděl, kdo to je, jak vypadá, kde přesně bydlí, jak se s ním domluví a zda vůbec bude svolný nás se svými stroji seznámit. Na zdvořilý e-mail zaslaný z domu neodpověděl. Viděl jsem doma jeho webové stránky www.nsumoto.it , kde byl sice kontakt a telefon, ale jak se později ukázalo realita hledání byla zážitkem sama o sobě, proto se o něj tak zešířila s Vámi podělím.

Uvedená adresa v městečku **Bagnacavallo**, kde jsme dorazili před začínajícím dopoledním vedrem, byla tak dobře skrytá, že ji nenašel ani vyhledávač Google. Není nad zkušenosti. Už vím, že když šipka na počítači ukáže na nějaké vyzoomované místo, ještě nic nemusím najít. Tedy pokud není zrovinka implementován v systému aktuální seznam názvů ulic. Pohoda nás opustila, když ani úřednice na turistických informacích zdejšího města neuměla nijak jinak než italsky. No ale nakonec i ruče a všeobecný česko italský slovník jsou dobré. Podařilo se nám z dámy vydolovat ze seznamu ulic na intranetu městečka aspoň přibližné místo, kde zhruba uvedená adresa je.

Nejenom moderní elektronické mapy a navigační systémy jsou občas na pendrek, ale i zaručení sousedi, tedy když zjistíte později, že jste byli ve správném objektu vzdušnou čarou cca 10 m. To když soused bydlící na patře protilehlé strany Vám řekne při pohledu na bohatě zdobenou vizitku pana Claudia, že tento člověk tu zaručeně nikdy nebyl. A odsouhlasí Vám cokoliv, třeba třetí světovou válku.

Prošli jsme křížem krážem průmyslovou zónu odkazovaného předměstí, všude kolem uvedeného čísla 4 a názvu ulice. To vše v 37°C vedru. Velmi zdvořile se nás sice ujala hrstka těch, co zde pracovali v jinak pozamykaných objektech výrobních závodů, ale marnost nad marnost. Nikdo zde o něm nic nevěděl a italský tlumočník či znalec angličtiny či němčiny do italštiny nebyl nikde široko daleko k mání a jiná řeč než italština byla passe. Občas svitla naděje, např. když se podařilo jednomu milému italskému obchodníkovi z vlastní iniciativy vytočit pana Rostellata, jak jsem rozuměl z útržkovité řeči, byl kdesi na cestách a neměl nic proti setkání. Když ovšem místo hodiny setkání v němčině (dnes ve dvě hodiny 30/heute in 2 Uhr 30/) použil při vyslovení do telefonu zaručené zwei hundert dreißig (číslovka 230), to mě opravdu opouštěli poslední špetky naděje, že se nějak setkáme, neboť jsme hledali číslo 230, aniž nám sám autor dokázal vysvětlit, co tím myslí a kde ho vůbec najdeme.

Nakonec jsme při posledním pokusu objevili ve zdejších objektech zašmouraného automechanika, kterému se rozsvítily oči při pohledu na vizitku a vysvětlil nám rukama, že pan Claudio kdysi jezdil motokros a že zde má nedaleko pouze dílnu, kde pobývá jenom občas. Na důkaz toho sedl na **kolo z 30. let** a zajel k objektu, který náš italský kolega prezentuje na svých stránkách a tento nám prstem ukázal. Fakt, že jsme cca 2 hodiny chodili kolem něj, protože odpovídal udané adrese a sousedi nás ujistili, že tu nikdo takový nepobývá, jsem již naznačil.

Takže už jenom zjistit, kdy se sejít. Další pokus po telefonu jeho známým z mládí znamenal konečně úspěch. Pan Rostellato změnil číslovku 230 na celé tři hodiny dnes odpoledne u své dílny a bylo vymalováno.

Setkání bylo milé, obohacené vychlazeným šampusem a teplým českým pivem. V odborné terminologii jsme se nakonec docela dobře rozmluvili s výrazným italským akcentem tedy italsko německy a probrali vše co nás oba zajímalo. Jako správný patriot mi ukázal pravděpodobně skoro všechno, co se vztahovalo k jeho koníčku. (Oldtimery se neživí, tak jak jsem se mylně domníval). Pro ty z Vás, kteří se dívali na web a uvažují o návštěvě předdesílám svůj přísný odsudek, že Pan Rostellato, není asi úplně až tak zarytý fanda do značky **NSU**, když se rozhodl před cca dvěma lety prodat pro mě asi nejzajímavější část své sbírky (tzn. jeho www. stránky nejsou aktuální). V pojízdném zrenovovaném stavu s mezinárodními veteránskými značkami si ponechal spíše než

vidlicový dvouválec NSU či vzácný zrepasovaný model NSU Legnano

nebo na webu prezentovaný „prý“

originál modelu TS

, několik bytí málo dostupných modelů

D-rad.

Na druhou stranu prodat nechtěl z toho co má vůbec nic, i když to slouží jako dekorace či to má navíc. Takže kdoví, asi jako u většiny z nás, každá věc může mít v určité době svého kupce. No ale i to, co zde zbylo, stojí rozhodně za ukázkou a jsem rád, že jsem zde byl.

Jako Čech jsem se nemohl nezeptat samozřejmě i na **model ČZ 250 Tourist**, především na historii, kde se vzal v Itálii, obzvláště když předložil technickou dokumentaci s odstřiženým technickým z Čech. Prostě klasika - co není doma, najdete v cizině. Prý odněkud od Hamburku.

S laskavým dovolením pana Rostellata jsme si vše pofotili a rádi se s Vámi o to podělím. Zajímá mě se o burzy v Itálii, kde se asi vypravím (a až pak napíšu, zda to má nějaký význam), o značkové specialisty zaměřené na předválečné motorky především **NSU** (v Bologni je asi největší z nich, adresu měl pan Claudio někde založenou, takže zatím nevím nic než jméno a město (moderní vymoženosti nevyužívá), ale rozhodně mi slíbil, že mi ji zašle, takže uvidíme.

Jak to u něj vypadá Vám spíše než tato reportáž vykreslí snad dostatečně fotky získané v jeho království.

Za nejvíce přínosné z odborného hlediska považuji zdejší zdokumentování licenčního modelu **NSU Legnano**

, který se pro italské zákazníky vyráběl z modelové řady dvoutaktů NSU 175 Z (zřejmě i 201Z) na konci produkce v roce 1932, který toho času majitel renovuje a též odprezentovaný model pozdější

řady 201 OSL

, který cca v 65 procentním originálním stavu předvedl. Dle jeho slov

je takových modelů po Itálii maximálně 10 ks.

Stroj má na pohled zvláštní plechové víko kastlíku, primární kryt bez nápisu NSU, vyztužen rám, jiný systém číslování rámu, kožené sedlo a jiný držák značky na předním blatníku. Motocykl byl jinak linkován a měl vlastní znaky na nádrži. Takže dosti řečí a kukněte se sami do fotogalerie.